

POSVETE ČIŽEKU

Marija Dubravac:

VJENCESLAVU ČIŽEKU

1929 – 2000

Hrvatskome književniku – pjesniku, borcu za slobodu,
žrtvi krvničkoga komunističkog režima

Boko mila, Boko stara,
Hrvatskoga roda diko,
Dala si nam divnog dara:
Iz krila ti pjesnik niko
Slavan sinak, oca zamet,
Umom, rukom, nikad mlitav,
Djelo krijepi zdrava pamet,
Od kolijevke sabran, čitav.
Pa ko njegov pradjedovi
Zakiti se stijegom, Krstom;
Što mu jezik mudri slovi,
Podupire vjerom čvrstom.
Smjeloga li Hrvatine,
Al' mu đavo poslu smeta.
Cestom žića sred doline
Bere trnje mjesto cvijeta.
Crven đavo, sluga strasti,
Komunista grešnih klica,
Čuvar carstva jugovlasti
Baš ko zmija otrovnica
Puzi, vreba i napada –
Žrtvu bjednu guši, steže...
Plamsa u njem želja, nada,
Da Hrvat u meso reže.
Bode trnje, žulja kamen,
Junak klone pa ustane,
To j' Hrvat u kobni znamen
U mukama da izda'ne.

—
Bokeljskoga sinak kraja
Domoljublja zarad svetog
Natrpje se teških vaja –
Slika Krista razapetog.
Čelenku mu vrazi biju,
Pamet, mozak nek ishlapi,
Mjesto svjetla, sred očiju
Stravna tama, stravno zjapi.
Sila grozna kad prevrta
Dušmanskoga jugobijesa,
Duša borca nije mrla,
Dizala se put Nebesa.
Uda bolna, polomljena
Gmižu, mriju, no uskrsnu,
Sa jezika izranjena
Domoljublja riječi prsnu.

—
Prolazila ljeta mnoga
Vrag satir'o biće krasno,
Al' Bokeljac snagom Boga
Odrobova za Dom časno.
Umom, dušom, miso vrvi –
Propasti će jugosila!
Zar je zalud rijeka krvi
Hrvatsku nam natopila?

—
Sred njemačke domovine
Čovjek – slijepac Boga moli,
Nek Hrvata obasine
Zvijezda iznad suzne doli –
Slobodica ta presveta
Suzom vrelom oplakana,
Neka buja i procvjeta
Sloga Zrinskih, Frankopana.
Možda će u slijepom oku
Oživjeti mrtva zjena
Da ne bude tek na Boku

U duši mu uspomena.
Umom zadnja želja tinja –
Išao bi kući djeda,
Rodni kraj se ko svetinja
Iz sjećanja zbrisat ne da.

—

Patnik čeko i dočeko
Proročanstvu došla hora,
Robijajuć davno rek'o
– Zarudit će naša zora.
Slobodice danak svanu
Blagoslovom sazri žrtva,
Radov'o se sretnom danu,
Al' ostade zjena mrtva.
Zalud čari Dalmacije
I jadranska sva ljepota,
Pjesnikovo oko nije
Ugledalo kras života.
Pijuć kalež sudbe gorke
Patio je tihu muku,
Ubavome Sinju starom
Vratio se u sanduku.
Međ' junačkim Alkarima
Grijan svojeg sunca zrakom,
Svjedočit će Hrvatima
O režimu naopakom;
O dušmanu izdajici,
O Brozovoj petokraki
O mukama i tamnici –
O zlokobnoj jugoraki...

—

Mirno snivaj Vjenceslave
Dosta ti je tuge, bola,
Izranjene oko glave
Nek ti zasja a'reola;
Nek ti sinjski galebovi
Iznad groba poju odu,
More neka šumeć slovi

Tvoju prošlost u narodu.
Herceg Novi, rodna Boka,
Nek te vijekom pamti, ljubi,
Književnika slijepog oka,
Neka štiju domoljubi.
Oj slobodo slatka, mila,
Gundulića draga seko,
Krv hrvatska kad god lila,
Hrvat nije vragu klek'o.
Dok je srca, stare slave,
Stijega, Krsta kraj međaša,
Dok imamo Vjenceslave,
Postojat će Lijepa naša.

Marija Dubravac Brisbane

Napomena

Nije lako pjesmu napisati,
Ali ju je slatko potpisati.
Još ako je donekle uspjela –
Eto plaće što ju duša htjela.
Prosti Bože za trun oholosti
Krv i meso – pa sagriješi dosti.
Od boljega uvijek bolji ima
Vel'ki, mali – budi jasno svima –
Kad smrt stigne, glava stvora trijezna
Prizna sebi da baš ništa ne zna. (Sokrat)

Marija